

1735 § 11 af Højesteret altid paalægges den tabende. Ogsaa Stempelafgiften af saadanne Dokumenter, der ikke have anden Betydning end som Aktstykker i Retsplejen, er det fundet rettest at ophæve, jfr. Udkastets § 88, og det saa meget mere, som man i ethvert Tilfælde ikke kunde lade Stempelovens Forskriver om Stempling af Dokumenter vedrørende Retsplejen, for saa vidt angaar Domssager, henstaa urørte, da dette vilde medføre Ulighed, naar en Sag i Henhold til Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje undtagelsesvis udgik til skriftlig Behandling. De Bestemmelser i Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861, som ville blive berørte af ovenstaaende, ere Reglerne i § 71 med Undtagelse af Bestemmelsen om Stemplingen af Taksationsforretninger, der foretages efter Udmeldelse af Øvrigheden, og i § 72, undtagen for saa vidt angaar faste Ejendomme. Derimod er det selvfølgelig ikke Mening, at denne Stempelfrihed skal kunne benyttes til Omgaaelse af Stempelovens øvrige Regler, hvorfor Reglen i sammes § 13, 1ste Stk. jfr. § 74 Litra o, vedblivende vil staa ved Magt.

§ 2.

Denne Paragraf indeholder i andre og formentlig tydeligere Udtryk en Regel, der i det væsentlige svarer til Indholdet af det tidligere Forslags § 2. Som Embedsmænd foruden Retsskriveren, der kunne have Oppebørsel af Retsafgifter, kan nævnes Fogden, og Notarius i Kjøbenhavn, jfr. Udkast til Lov om Domsagtens Ordning § 17, sidste Stykke. Forbeholdet i Slutningen af 1ste Stykke sigter til sidstnævnte Lovs § 16, sidste Stykke.

§§ 3—5

ere overensstemmende med det tidligere Forslags §§ 3—5. Reglen i § 3 stemmer med den gældende Ret. Idet Erlæggelsesmomentet fastsættes, er det dermed givet, at der ikke hjemles nogen Kredit, og for saa vidt Retsskriveren maatte tilstaa saadan, vil han ubetinget selv blive ansvarlig for Beløbet.

Reglen i § 4 stemmer ligeledes i det væsentlige med Bestemmelserne i Sportelregl. af 22de Marts 1814 § 24 og Skiftegebyrloven af 30te November 1874 § 10. At man har forlangt skriftlig Opgivelse af

Genstandens Værdi, vil formentlig findes praktisk og heldigt af Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 155.

Medens Retterne ikke efter den gældende Ret ere beføjede til at lade Afgifter tilbagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere foraarsagede ved urigtig Behandling af Sagen for Retten, er der i § 5 optaget en saadan Regel. Om der end hidtil kun sjældent har vist sig Trang til en saadan Regel, vil det vistnok stille sig anderledes i saa Henseende under den ny Procesmaade navnlig i Begyndelsen, forinden Dommerne have levet sig ind i de ny Former, og den Adgang, som gives Dommerne til at redressere skete Fejltagelser, bør være saa let som muligt. Man har derfor anset det for rettest ikke at fordre en Kendelse af Retten i det foreliggende Tilfælde. En Hovedbetingelse for Reglens Anvendelse er, at Afgifterne ere foraarsagede ved en urigtig Behandling, som ikke skyldes Parterne.

Selve Rettens Nægtelse af at anvende den her hjemlede Beføjelse til Tilbagebetaling kan ikke gøres til Genstand for Kære.

Andet Afsnit.

Retsafgifterne i Retsplejen.

Kapitel II.

Afgifterne i borgerlige Domssager i første Instans.

§§ 6—8.

Om den Hovedforandring, der inden for nærværende Kapitel er gjort i det tidligere Forslags Regler, idet man i Stedet for dettes flerdelte Afgift har sat en enkelt samlet Afgift, hvis Størrelse i øvrigt i det væsentlige svarer til det tidligere Forslags samlede Afgifter, er talt oven for. Denne Hovedændring afføder forskellige selvforstaaelige Konsekvenser flere andre Steder i Udkastet. Ligesom i det tidligere Forstag er denne almindelige Retsafgift i Domssager, som angaa Penge eller Penges Værd, sat i Forhold til Genstandens Værdi, og den samme Afgift bliver at erlægge, hvad enten Sagen behand-